

לזכר השלום

אייבי משכה כ־40 אלף איש אל הכיכר. כמעט כולם היו צעירים, נערים ונערות בני־עשרה. בניגוד להפגנות־שלום אחרות, שבהן בולט בדרך כלל ההרכב האשכנזי הבלעדי, נתקיים הפעם מיוזג־עדות בקהל. רבים מצעירי „עדות המיוזגה” רואים ב־ אייבי, יליד פרס שחונך וגדל במינור ישועי בהודו, גיבור אותנטי משלהם.

הפוליטי במדינה. קבוצה של תריסר בני־שכונות, שנרשמו כרונות של הליכוד, צרחו שעה רצופה בגרונות נחרים „ביגין! ביגין!” הם רקדו, קפצו ועשו תנועות מגוונות לעבר הקהל, והתמקמו מול הבמה מתוך כוונה ברורה להפריע לעצרת ולגרור מהומה. רבבות חסידי אייבי לא נגעו בהם. בכל פעם שגבר החשק לסלק אותם בכוח, נזכרו המפגינים כי באו לשרת את עניין השלום ונמנעו מאלימות. „מגיע לבגין שיהיו לו חסידים כמוכם!” צעק לעברם דודו טופו, מנחה הערב.

על כסא

גלגלים

כמו בכל הופעותיו של „ספן־השלום”, התמוגגו גם הפעם רעיון־השלום ומור־סיקת־פופ. היה ניכר שרוב באי ההפגנה הם גם חסידי תחנת־השלום השטה, ומיל־בד אייבי הופיעו בהפגנה גם זמרים ולה־קת — דויד ברוזה, אריק לביא, בני אמר

הגימניסטיקה חוזיקות ב־ „שלום עכשיו”, ערכו לעצמן מדורת־נרות פרטית בכיכר תוך כדי הפגנה משלהן.

הפרובוקציה

צעיר משי־תולל שה־סיר את חולצתו והניפה תוך התגרות.

דורסקי, אפי נצר, יהודית רביץ, שלום חנוך, כוכב־זמר ערבי מהמשולש ששר שירי תהילה בערבית לאייבי ואחרים. להקה ערבית מהמשולש זכתה בתשואות הרמות ביותר.

אך שיאו של הערב היה רגע הדלקת ה־נרות. אייבי רכש מכספו 20 אלף נרות צב־עוניים, שחולקו בין הנואסים. רבים נענו לבקשתו, הביאו עימם נרות נוספים מה־בית. בעת המיפגן ישב אייבי מאחרי־הק־לעים, על כסא־גלגלים. רק לקראת סיום ההפגנה קם על רגליו. בדבריו הקצריים קרא אייבי למפגינים לטלפן אל חברי־הכנסת הביתה, או לכתוב להם, על פי הכתובות ומספרי־הטלפונים שפירסם בצה־רונים ובהעולם הזה (2128), כדי לתמוך בתביעתו שהמשלה תפסיק את מסע ה־התנחלות.

בכך הסתיימה ההפגנה — אך הרבבות היו מוכנים להישאר במקום ולשמוע חוכ־נית נוספת של שירים. גם הבריזונים של הליכוד נשארו במקום. אחרי שלא הצליחו לחבל בהפגנה, ביקשו להעליב את אייבי ולפגוע בו. הם חדרו מאחרי הבמה וצרחו לעבר אייבי: „ביגין־ל־שילטון!” „אולי לא שמתם לב לכך”, השיב להם אייבי, „אבל בגין נמצא בשילטון כבר שנה שלימה.” „למה הדלקתם נרות?” ביקש תייר אמר־ריקאי לדעת. „זה לזכר השלום!” השיב לו תלמיד בלונדי וחייב את נערותו.

תנועה מזרחית

לעבר־המפגיני־נים והמופיעים על הבמה היתה אחת מ־שיטות ההתגרות של בירוני הליכוד ש־ניסו — לשווא — לפוצץ את ההפגנה.

בניגוד להפגנות־שלום אחרות, לא היתה הפעם הסעה מאורגנת. באו קבוצות שלימות מתנועות־נוער, באו כיתות של היילים במדים, באו זוגות רבים, צעירים וקשישים, שעמדו כשהם מתחבקים ומתנשקים חל־י. נראה כי נכחה במקום מיטב אוכל־י סיית כיתות י־עד י־ב של הגימנסיות. ספק אם תנועת „שלום עכשיו” היתה מסוגלת לגייס קהל כזה, במיספר כה רב. את המתח לעצרת הוסיף מיפגן של ביר־ינות, מן הסוג שהפך שיגרתי מאז המהפך

ים של נרות

אלפי צעירים שבאו להשתתף בעצרת הרעבים לשלום־של אייבי נתן, מחזיקים בידיהם נרות דולקים בשיאה של הפגנת השלום החמונית, הגדולה ביותר שידעה כיכר מלכי־ישראל בתל־אביב. כשנכחו האורות בכיכר, ניצנצו בה אלפי שלהבות של נרות, שגרמו להתרגשות בקרב הנואסים.

נשיקה באים

מעניק צעיר לחברו אחרי קפצו לבריכת המים של כיכר מלכי־ישראל בסיומה של הפגנת השלום של אייבי נתן. למרות ההתכנסות של רבבות המפגינים נשמר הסדר במשך כל ההפגנה, ולשוטרים שנכחו